

Vi lever i en foranderlig verden og det vi en gang lærte, blir modifisert, langsomt og umerkelig til vi plutselig ser at det som en gang var «slik skal det gjøres» har blitt til «slike gjør jeg det»

Vi håper at denne faste spalten i Utposten skal bidra til at flere leger deler sine personlige løsninger på hverdagens utfordringer med Utpostens lesere.

*Slik gjør (nå)
jeg det!*

Plastperle i nese. ADDENDUM

Etter at ovenstående ble skrevet, har jeg gjort litt hjemmelekse. Det ser ut til at metoden første gang ble omtalt i litteraturen omkring 1965. Eugene Guazzo hadde lært metoden av sin kollega Vladimir Ctibor, som var allmennpraktiker i New Jersey. Guazzo skrev et leserbrev til NEJM, og han minner om metoden i et nytt leserbrev i 1985¹. Han skriver her: «The physician places his mouth over the mouth of the child, as if he were about to perform mouth to mouth resuscitation. He blows until he feels the resistance of the closed epiglottis and then gives a sharp exhalation, and out pops the foreign body from the naris!»

Botma og kolleger tok så metoden et skritt videre ved at de lot foreldrene blåse². De gjorde også en studie. I innledningen til artikkelen skriver de at barotraume mot trommehinner eller lunger aldri har vært rapportert, og at de regner metoden for svært sikker. Foreldrene fikk bare beskjed om å dekke munnen til barnet med sin egen, og så «give a short, sharp puff of air». De undersøkte 19 tilfelle av fremmedlegemer av en rekke ulike typer. Metoden var vellykket hos 15, men enkelte måtte blåse flere ganger. De hadde ingen komplikasjoner. Både foreldrene og barna fant metoden svært akseptabel og grei. «Most expressed surprise and amusement...». Selv i de tilfellene hvor metoden var mislykket, var foreldrene positive. Botma og kolleger oppsummerer slik: «We feel that this technique has numerous advantages, is safe and effective, and should be used as the first line management of intranasal foreign bodies in children».

Metoden har ellers fått svært så positiv omtale på kommentarplats i The Lancet.³ Lykke til!

Gunnar Strøno

¹ Guazzo E. Removal of foreign bodies from the nose. *N Engl J Med* 1985; 312: 725

² Botma M, Bader R, Kubba H. «A parent's kiss»: evaluating an unusual method for removing nasal foreign bodies in children. *J Laryngol Otol* 2000; 114: 598-600.

³ Beattie TF. To blow or not to blow? *Lancet* 2001; 357: 250.

Historier fra virkeligheten

Her er en liten historie fra meg

Det var da jeg var medisinstudent i Tromsø og nettopp var ferdig med øyekurset. Som vanlig var jeg på jobb som pleieassistent og så en gammel dame som hadde renning fra det ene øyet.

Hva plages du med da? spurte jeg. Det vanlige, sa hun. Skal jeg kanskje stelle øyet ditt da? Ja! Stellesakene står på nattbordet mitt sa hun. Jippii! —endelig litt praksis, tenkte jeg og hentet øyebadevann og en mengde andre remedier. Stor var overraskelsen, da hun vippt ut et glassøye og rakte meg det! Jeg var helt målløs, men tok imot øyet, bar det skrekkslagent inn på vaktrommet og knakk sammen av latter. Måtte sitte der inn i 10 minutter før jeg turte gå ut igjen. Kan jo ikke le av pasientene. En hyggelig sykepleier lærte meg hvordan jeg skulle vaske «øyet» før jeg ga det tilbake. Hun satte selv øyet tilbake og jeg lot som om ingen ting hadde hendt...

Vennlig hilsen Amund Peder Teigmo (Samisk lege i Karasjok)

